

Actualidad de la Transferencia. Interrogantes de hoy

De la transferencia analítica, a la transferencia a l'Escola

Iolanda Ferreres i Sebastià

Sòcia de la Sede de Barcelona de la CdC-ELP

L'experiència analítica no és si no és des de la transferència. És una experiència a través de la relació d'objecte que apunta a lo real causa del desig del subjecte, i, que quan aquesta funciona fa que el que li retorna tingui l'estatut d'acte. L'analista representa el SsS a qui l'analitzant en dirigeix la transferència; però opera en tant que, amb la seva presència, encarna lo viu del lloc i la marca de l'objecte a. Aquesta posició refereix al que Lacan ens ensenya quan diu que l'analista sempre està en un altre lloc, no on se l'espera. L'analitzant el busca en la producció de sentit, i, el que li retorna es de l'ordre de l'acte. Des d'aquest particular lloc extern de consistència buida, quan un significant ressona, toca en el subjecte allò intern i més íntim que li és propi; i és així com l'analista forma part de l'inconscient. Podem entendre doncs que l'anàlisi és una experiència, en la mesura que és a lo real que apunta i és des de lo viu, i en acte, que funciona produint efectes de veritat.

Si a l'entrada a l'anàlisi el subjecte porta un símptoma que anima el desig de saber, a la sortida hi ha una transformació efecte del procés analític, el *sinthome*. Fer-se'n càrrec i seguir treballant per produir efectes de saber sobre la causa psicoanalítica en el món contemporani, és el que dóna vida a l'Escola. L'Escola ja no és el SsS sinó el buit viu on fer arribar les diferents formes de gaudi que donen compte del real del moment. L'Escola, diu Lacan en l'Acte de Fundació “representa el organismo en el que debe cumplirse un trabajo que, en el campo que Freud abrió, restaure el filo cortante de su verdad; que vuelva a llevar la *praxis* original que él instituyó con el nombre de psicoanálisis al deber que le corresponde en nuestro mundo; que mediante una crítica asidua, denuncie en él las desviaciones y las

concesiones que amortizan su progreso al degradar su empleo”.¹ L'Escola doncs és aquest lloc al qual dirigir els símptomes dels temps que vivim. Si al final un sap alguna cosa, és que no es sense gaudi que el desig funciona, però també sabem que avui, quan hi ha plus, apareixen moltes modalitats de resposta que venen a tancar el que no va. Em pregunto per la possibilitat d'un saber fer des de la psicoanàlisi en el treball en institucions i on el valor de la xarxa té molt de pes. Quina és la posició que permet obrir i anar cap a un treball analític, quan la demanda que ens trobem sovint a les institucions no és tant una demanda d'amor al saber sinó un imperatiu de fer callar ràpid el que fa símptoma? Com podem pensar el lloc de l'analista a les institucions quan, per a la posta a punt del símptoma, cal un temps que de vegades el subjecte no creu tenir donades les exigències amb les que es troba de l'entorn al qual potser ell mateix en fa un símptoma?

Notas:

1. Lacan, Jacques. “Acto de fundación” en *Otros Escritos*. Paidós, Buenos Aires, p. 247.